

Öunapuid oli tema ka enesele kasvatanud; need andsiwad temale kaks kord nádolas häääd rooga. Ta wöttis öunad ja lõikas neid rištati läbi, kuiwatas siis soojaks kõõtud ahjuks ára ja pani foti sisse talveks seisma, keslest ta siis häääd rooga tegi, mis perele wága suu páraast oli. Õma laostelei ei annud ta mitte raswaast liha, ega pudru, kus jahu tükid veel sees oliwad; sest ta táádis, et see neile mitte häää ei ole. Nendasamuti ei annud ta neile ka ühekorraka palju súua, mislåbi palkud páad ja suured kõhud saawad. Seda táádis ta wága hääästi. Ta andis neile natuke, aga sagedaste. — Tema maeas oli kõik korrakáras; nenda pidi ðigel aeol föddama, magama mindama ja üleštduuštama.

Haput ólut ei annud ta mitte perele juua: ta táádis, et sest kõhuvalu súnnib. Kui perele palju tööd oli teha, siis valas ta móne lusika täie áádikast külma wee sisse ja andis seda neile juua. See jahutab werd ja kinnitab súdant. Ta feelas ára, et úkski ei pide nud külma wet ehk ólut jooma, kuni tema ihu

veel palaw on. „Kõige rumalam sulane,” ütles ta, „ei anna hobuselgi juua, kui ta márg ehk palaw on; ja inimese elu peab ometige palju fallim olema, kui looma elu.

Tema lapsed ja maearahwas ei tohtinud mitt: musta nágu ega lásja náidata, kui tööaeg mõõda oli. Ta táádis, et puhtad riided inimese terwisele kasulikud on. Sellepárasst andis ta iga nádala puhtad sárgid ja sukad oma perele. Vaua páále kattis ta iga nádala ühe puhta lina; nenda samuti ta woodilinad ja muud magamise tarvitused. — Kõik maeariistad maeas oliwad puhtad. Ta táádis, et ropu viistade sees kõik áratikub, ja roojus inimese terwisele kahjuks on. Tuad ja kambrid oliwad ikka hoolega haritud ja pühitud. — Sagedaste loskis ta wársket dhéu läbi tua ja kambride láija ja kadaaga suitsetada.

Kõik riided ja isiáranis woodid ja kasukad laskis ta, kui häää ilm oli, hääästi läbi tuulutada.

Nenda oli Tooma naise móte, kõikiis asjade járele waadata, mis inimese terwisele kasuks oli, ja tegi varsi nenda, kui targemad